

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **pplk. Ing. V. Š.,** zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany,** se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, Sekce legislativní a právní, Odbor pro právní zastupování, nám. Svobody 471/27, poštovní přihrádka 154, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č. j. 11 A 64/2011 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., advokátovi, se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2011, č. j. 97/2011-1070 (dále též „napadené rozhodnutí“), ministr obrany zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 28. 9. 2010, č. j. 125-63/2010-4730, jímž bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o změně doby trvání služebního poměru z důvodu zániku předmětu řízení, neboť rozhodnutím ministra obrany ze dne 16. 9. 2010, č. j. 2992/2010-1140 byla žalobci odňata hodnost, čímž zanikl i jeho služební poměr vojáka z povolání. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí ministra obrany o odnětí vojenské hodnosti, které bylo podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, bylo ze zákona předběžně vykonatelné podle ustanovení § 150 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), tudíž jeho doručením přestalo být důvodné pokračovat v řízení o změně doby trvání služebního poměru žalobce. Prvostupňové rozhodnutí není podle žalovaného meritorním, ale pouze procesním rozhodnutím, kterým se upravuje procesní stránka tohoto řízení; proto žalovaný nemohl rozhodnout ve věci samé a jeho služební poměr prodloužit. Ve vztahu k námitce podjatosti úředních osob žalovaný poukázal na to, že se jedná pouze o procesní otázku řízení. Žalovaný sice souhlasil se žalobcem, že rozhodnutí ministra ze dne 16. 9. 2010 o odnětí hodnosti bylo zrušeno rozhodnutím ministra obrany ze dne 20. 12. 2010, č. j. 3220-11/2010-1140, ale služební poměr žalobce i tak skončil dne 31. 10. 2010, a to uplynutím doby stanovené pro trvání služebního poměru vojáka z povolání. Z tohoto důvodu podle žalovaného není důvod vést jakékoli řízení o změně doby trvání služebního poměru. Žalovaný považoval za vypořádaný požadavek na přerušení řízení ze dne 1. 12. 2010 ze sociálních důvodů, neboť žalobce doplněním odvolání ze dne 17. 12. 2010 projevil vůli v řízení dále pokračovat.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 28. 3. 2011, ve které podrobně popsal průběh správních řízení vedených v jeho věci. Dne 9. 3. 2009 ředitel Odboru sociálního zabezpečení a KIS vedl se žalobcem pohovor, během nějž mu sdělil, že není zájem o jeho další působení u této složky a že mu nebude nabídnuta změna doby trvání služebního poměru, tudíž jeho služební poměr zanikne k 31. 10. 2010 uplynutím stanovené doby. Tím podle žalobce došlo k vydání negativního rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství o neprodloužení doby trvání služebního poměru. Proto žalobce dne 30. 9. 2009 podal proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 2009 o neprodloužení služebního poměru odvolání, které bylo ministrem obrany žalobci nezákonně vráceno dopisem ze dne 3. 11. 2009, přičemž byl ministr obrany zjevně veden snahou zabránit přezkumu prvostupňových rozhodnutí. Doplnění odvolání ze dne 30. 11. 2009 ministr obrany ve svém nicotném rozhodnutí ze dne 19. 2. 2010 označil za „žádost“ a za „nové podání“, když odvolání ze dne 30. 9. 2009 zcela opominul. Dle ministra obrany proto bylo řízení o změně doby trvání služebního poměru žalobce zahájeno až podáním ze dne 30. 11. 2009, s čímž žalobce jednak nesouhlasí, jednak ministr obrany opomíjí odvolání ze dne 30. 9. 2009. Ve věci neprodloužení doby trvání služebního poměru pak ministr obrany v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2010 neshledal postup ředitele Vojenského zpravodajství nezákonným. Žalobce proto podal proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 19. 2. 2010 žalobu, o které nebylo doposud rozhodnuto. Přestože se žalobcem byla zahájena řada správních řízení o změně trvání jeho služebního poměru, zahájil ředitel Vojenského zpravodajství další řízení o této změně, v němž rozhodl o zániku služebního poměru ke

dni 31. 10. 2010; o odvolání proti tomuto rozkazu bylo ministrem rozhodnuto pouze ústně, což bylo žalobci sděleno dopisem ředitele Kanceláře ministra ze dne 30. 7. 2010. Dne 17. 4. 2010 ředitel Vojenského zpravodajství zahájil se žalobcem čtvrté řízení o změně doby trvání služebního poměru ve snaze zhojit předchozí pochybení v této věci. Ředitel Vojenského zpravodajství usnesením ze dne 3. 5. 2010 řízení zastavil, na základě žalobcova odvolání bylo rozhodnutím ministra obrany ze dne 12. 7. 2010, č. j. 2200/2010-1140 zrušeno; v době jeho vypravení však pan Martin Barták nebyl ministrem obrany, tudíž je nicotné. Bylo proto pokračováno v řízení s tím, že se jedná o řízení na základě jeho žádosti ze dne 30. 11. 2009. Dne 16. 9. 2010 ministr obrany bez jakéhokoli řízení rozhodl o odnětí hodnosti žalobce, čímž bylo dle žalobce sledováno zmaření jeho snahy o prodloužení služebního poměru. Prvostupňový orgán proto dne 28. 9. 2010 zastavil řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu; žalobce přitom poukazoval na to, že mu před tím nebyla dána možnost nahlédnout do předmětného spisu, což trvalo i po zbytek správního řízení. Ministr obrany rozhodnutím ze dne 20. 12. 2010 zrušil své předchozí rozhodnutí z 16. 9. 2010 o odnětí vojenské hodnosti žalobce. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o zastavení řízení žalobce mj. namítal podjatost služebních funkcionářů, včetně ředitele Vojenského zpravodajství. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí, že řízení mělo být zastaveno z důvodu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodu litispendence, protože byla vedena řada řízení o prodloužení služebního poměru žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že zánik předmětu řízení zapříčinily správní orgány, které účelově rozhodly o odnětí jeho hodnosti a svévolně protahovaly řízení, aby nemusely meritorně rozhodnout, k čemuž měly dostatek prostoru. Pro neprodloužení svého služebního poměru žalobce ostatně neshledával jakýkoli důvod, neboť byl výborně služebně hodnocen a na jeho oddělení nedošlo k žádným organizačním změnám. Služební poměr žalobce proto zanikl z ryze formálních a procesních důvodů. Napadeným rozhodnutím tedy žalovaný rozhodl meritorně o neprodloužení doby trvání služebního poměru, což je nepřípustné. Stav řízení založený na bezpráví, tj. na předchozím nezákonném jednání správních orgánů, nemůže být podkladem pro spravedlivé rozhodnutí ve věci. Žalovaný proto měl správně rozhodnout o prodloužení služebního poměru žalobce. Nadto žalobce poukazoval na nesprávnost spočívající v potvrzení výroku prvostupňového rozhodnutí, které odkazuje na to, že mu byla odňata hodnost, což s ohledem na vývoj případu nebyla pravda. Žalobce vytýkal správním orgánům, že mu neumožnily nahlédnout do spisu, a to i když bylo vydáno usnesení, které ale žalobce považuje za meritorní rozhodnutí ve věci, tudíž žalobce neměl možnost sdělit své stanovisko k věci. Žalobce důrazně upozorňoval na to, že předchozí rozhodnutí ministra obrany ze dne 12. 7. 2010 bylo nicotné, proto správní orgány nemohly v dané věci vést další řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 18. 7. 2011, ve kterém navrhoval odmítnutí žaloby, neboť napadená rozhodnutí pouze upravují vedení řízení. Žalovaný souhlasil s tím, že dne 9. 3. 2009 byl uskutečněn pohovor, na němž byl žalobce informován o tom, že jeho služební poměr skončí dne 31. 10. 2010 a že mu nebude prodloužen. Nebyl podán jakýkoli návrh na propuštění ze služebního poměru, pouze byl žalobce informován o zániku služebního poměru uplynutím doby. Pokud nemá služební orgán zájem na prodloužení služebního poměru, žádné řízení s vojákem nevede. Pohovor byl ryze informačního charakteru. Podání žalobce ze dne 30. 9. 2009, které nazývá odvoláním, bylo

bezpředmětné, navíc opožděné. Teprve v podání ze dne 30. 11. 2009 žalobce žádal o prodloužení svého služebního poměru, čímž bylo zahájeno správní řízení. Žalovaný připouští, že k identifikaci této skutečnosti nedošlo hned, protože žalobce podával řadu rozsáhlých a ne zcela srozumitelných podání, proto byly faktické úkony činěny až od 14. 4. 2010 (kdy byl žalobce vyrozuměn o zahájení řízení o změně trvání služebního poměru). Žalobce však reagoval tak, že o zahájení řízení nepožádal, proto prvostupňový orgán řízení zastavil; rozhodnutí o zastavení řízení bylo k odvolání žalobce zrušeno, neboť předchozí vyjádření žalobce bylo vyhodnoceno jako nejednoznačné. V mezidobí probíhalo řízení o odnětí hodnosti, v jehož rámci bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o odnětí hodnosti dne 16. 9. 2010. Jeho doručením žalobci zanikl žalobcův služební poměr, protože odvolání nemá odkladný účinek. Prvostupňový orgán s ohledem na zánik služebního poměru žalobce v dané době řízení zastavil. I když rozhodnutí o odnětí hodnosti bylo následně zrušeno, v mezidobí skončil žalobcův poměr uplynutím doby k 31. 10. 2010. Proto bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by existovala překážka litispendence, protože žádné jiné řízení nebylo z jeho strany vedeno. Řízení o odnětí hodnosti je samostatné, nelze proto hovořit o účelovosti v postupu služebních orgánů. Na prodloužení služebního poměru není jakýkoli právní nárok. Služební hodnocení nadto není jediným podkladem pro takový úkon. Žalovaný poukazoval na to, že chování žalobce nesvědčí o jeho vůli sloužit u Vojenského zpravodajství, protože si nepodal žádost o prodloužení bezpečnostního osvědčení na stupeň „Tajné“, nadto z jeho strany docházelo k řadě excesů. Žalobce účelově zahlcoval služební funkcionáře různými podáními a tím se zasloužil o prodloužení řízení. Byl rovněž informován o možnosti nahlédnout do spisu, byly mu na základě jeho žádosti pořízeny kopie spisu a byl informován o termínech jednání a o provádění úkonů. K údajné nicotnosti rozhodnutí ze dne 12. 7. 2010 žalovaný uvedl, že bylo podepsáno Martinem Bartákem v době, kdy byl ministrem obrany, následné pozdější vypravení rozhodnutí je irelevantní.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 11 A 64/2011 – 51, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění městský soud uvedl, že žaloba byla na samotné hranici přezkoumatelnosti, neboť bylo obtížné určit, ke kterému rozhodnutí se vztahují žalobcem namítané vady. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že dne 9. 3. 2009 byl uskutečněn personální pohovor o tom, že služební poměr žalobce trvá pouze do 31. 10. 2010 a že Vojenské zpravodajství nemá zájem o jeho další působení. Ze správního spisu městskému soudu nevyplývá, že by byl žalobce vyrozumíván o podání návrhu na jeho propuštění ze služebního poměru nebo že by došlo k jakémukoli vydání rozhodnutí o neprodloužení služebního poměru žalobce. Žalobce se proto nemohl bránit proti rozhodnutí údajně vydanému při pohovoru dne 9. 3. 2009, neboť žádné takové nebylo vydáno. Jestliže měl žalobce služební poměr na dobu určitou, nebylo povinností žalovaného rozhodovat o tom, že služební poměr skončí uplynutím doby, resp. že se služební poměr žalobce neprodlužuje. Povinnost rozhodnout ve věci vznikla teprve poté, co se žalobce domáhal prodloužení svého služebního poměru. O jeho žádosti bylo rozhodnuto pouze jedinkrát, a to přesto, že služební orgány vedly se žalobcem řadu jiných správních řízení. Městský soud se dále zaměřil pouze na obsah prvostupňového rozhodnutí ze dne 28. 9. 2010 a napadeného rozhodnutí ze dne 22. 2. 2011, přičemž poukázal na rozdílnost samotného odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení. Prvostupňové rozhodnutí je správně odůvodněno tím, že žalobci byla odňata na základě

nepravomocného, ale vykonatelného rozhodnutí hodnost. V době vydání napadeného rozhodnutí však již služební poměr žalobce skončil uplynutím doby, tudíž žalovaný důvodně poukázal na to, že odpadl předmět řízení. Pokud by žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil, protože v mezidobí bylo zrušeno rozhodnutí o odnětí hodnosti žalobci, musel by stejně prvostupňový orgán rozhodnout o zastavení řízení ze shodného důvodu jako žalovaný v napadeném rozhodnutí. Samotná délka řízení nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož v mezidobí skončil žalobcův služební poměr uplynutím doby, bylo irelevantní zabývat se údajně kvalitním výkonem služby žalobce. Rozhodnutí ministra obrany ze dne 19. 2. 2010 nebylo napadeno žalobou, soud se jím proto nemohl zabývat, protože u soudu bylo napadeno v této věci zcela jiné rozhodnutí. Žalobce byl v průběhu řízení dvakrát poučen o tom, kde se správní spis nachází a kde je možné realizovat nahlížení do spisu, čehož nevyužil. Přestože lze žalobci přisvědčit, že správní orgány měly obtíže s vyjasněním si předmětu jednotlivých řízení, které žalobce inicioval, nemá tato skutečnost vliv na závěr obsažený v napadeném rozhodnutí, že jeho služební poměr skončil uplynutím doby.

[5] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č. j. 11 A 64/2011 – 51, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 2. 2013 tvrdil, že vedení předmětného řízení bránila překážka litispendence; jelikož ale správní orgány rozhodly o zastavení řízení z důvodu odpadnutí předmětu řízení, rozhodly ve věci samé fakticky tak, jako by vydaly rozhodnutí o neprodloužení služebního poměru. Stěžovatel nesouhlasil s argumentací městského soudu, podle níž napadené rozhodnutí bylo vydáno proto, že se toho stěžovatel domáhal; stěžovatel byl přesvědčen, že je jeho právem bránit se proti nezákonným rozhodnutím služebního funkcionáře. Soud se nesprávně nezabýval otázkou nicotnosti rozhodnutí ministra obrany ze dne 12. 7. 2010, která nadto způsobuje i nicotnost napadeného rozhodnutí, protože mohlo být rozhodnuto o zastavení řízení pouze z důvodu litispendence. Stěžovateli se nedostalo adekvátní odpovědi na námitku porušení jeho procesních práv spočívající v nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Postup správních orgánů byl v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Stěžovatel vytýkal městskému soudu, že nezohlednil procesní peripetie případu a že žalobu vyhodnotil jako obtížně srozumitelnou, zvláště když měl v takovém případě vyzvat stěžovatele k odstranění vad žaloby, resp. provést ústní jednání. Městský soud de facto přiznal, že žalobním bodům ani neporozuměl; některé proto ani nevypořádal (např. námitka podjatosti služebních funkcionářů). Správní orgány se účelově vyhýbaly vydání meritorního rozhodnutí a pouze využily uplynutí doby k vydání napadeného rozhodnutí, které je proto dle stěžovatele fakticky meritorním rozhodnutím, tudíž je na místě zabývat se otázkou existence důvodů pro prodloužení služebního poměru stěžovatele, čímž se nikdo nezabýval. Skončení služebního poměru uplynutím doby nadto způsobily správní orgány, které včas nerozhodly o žádosti stěžovatele o prodloužení doby služebního poměru. Není pravdou, že by rozhodnutí ministra obrany ze dne 19. 2. 2010 nebylo soudně napadeno, neboť věc je vedena před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Ad 8/2010. Městský soud proto napadený rozsudek zatížil nepřezkoumatelností, zvláště když nevypořádal námitku stěžovatele, že jeho služební poměr z důvodu nesprávného postupu

správních orgánů nadále trvá. Zákonné rozhodnutí nelze podle stěžovatele založit na faktických důsledcích nezákonného (zjevně účelového) postupu správního orgánu. Je tedy nadále spornou otázka, zda služební poměr skončil dne 31. 10. 2010. Soud se rovněž nezabýval tím, zda napadené rozhodnutí není meritorní povahy s ohledem na vývoj případu. Zcela nedostatečně a nesprávně vyhodnotil personální pohovor ze dne 9. 3. 2009 a nezabýval se návrhem na personální opatření – zánik služebního poměru - z nějž stěžovatel dovozuje zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. Zamítnutím žaloby došlo k poškození práv stěžovatele v důsledku nemožnosti domáhat se náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Řízení před městským soudem bylo nadto zatížené zmatečností, neboť městský soud nesprávně jednal s ministerstvem, nikoli s ministrem obrany, který vydal napadené rozhodnutí.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 7. 3. 2013, v němž souhlasil se závěry městského soudu a odvolával se na své předchozí vyjádření. K namítané podjatosti služebních funkcionářů žalovaný odkázal na ustanovení § 144 zákona o vojácích z povolání, podle nějž se § 14 správního řádu, regulující podjatost oprávněné úřední osoby, v dané věci (tedy na řízení ve věci služebního poměru vojáka z povolání) nemohl použít. Žalovaný nesouhlasil s tím, že řízení před městským soudem bylo zmatečné (neboť soud nejednal v řízení se služebním orgánem, který vydal rozhodnutí v druhém stupni). Odkázal na ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ozbrojených silách“), podle něhož *„v řízení před soudy jednají jménem státu zaměstnanci ministerstva pověření ministrem. Tito zaměstnanci jednají za ministerstvo, vojenské správní úřady a služební orgány ozbrojených sil i ve správním soudnictví.“* Úřad pro právní zastupování Ministerstva obrany byl v důsledku organizačních změn zrušen k 31. 12. 2010, jeho působnost přešla na Sekci legislativní a právní MO, na odbor pro právní zastupování SLP MO. Všichni jeho zaměstnanci jsou vybaveni pověřením ministra obrany k jednání před soudy.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve*

spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost." Podle písm. c) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*" Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*"

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud vzhledem k obsahu kasační argumentace stěžovatele a značnému počtu správních rozhodnutí vydaných služebními funkcionáři v dané věci považuje za stěžejní posoudit, zda obstojí důvod uvedený v napadeném rozhodnutí žalovaného pro zastavení správního řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Nutno připomenout, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které se danou věcí zabývaly, byla různá. Zatímco prvostupňové rozhodnutí ze dne 28. 9. 2010 jako důvod uvedlo, že žalobci byla odňata hodnost, napadené rozhodnutí ministra ze dne 22. 2. 2011 jako důvod uvedlo uplynutí doby trvání služebního poměru.

[11] Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu „*řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*"

[12] Podle ustanovení § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání „*služební poměr vojáka zaniká uplynutím stanovené doby*".

[13] Mezi stranami řízení není skutkově sporné, že stěžovatelův služební poměr měl skončit dnem 31. 10. 2010 (z tohoto důvodu se ostatně stěžovatel domáhal prodloužení služebního poměru). V době vydání napadeného rozhodnutí (dne 22. 2. 2011) tedy stěžovatelův služební poměr skončil uplynutím doby v souladu s ustanovením § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání, a to 31. 10. 2010. Tento důsledek nastal na základě objektivní skutečnosti nezávislé na vůli služebních orgánů nebo stěžovatele, neboť se jednalo o právní událost (běh času), o níž není nutné vést jakékoli samostatné řízení. Vedení předmětného správního řízení na tuto právní událost (běh času) nemá jakýkoli vliv. Skončil-li stěžovatelův služební poměr k 31. 10. 2010, nebylo v době správního řízení po tomto datu o čem rozhodovat, neboť odpadl předmět daného správního řízení (jímž se stěžovatel domáhal prodloužení tohoto služebního poměru), protože z logiky věci nelze prodloužit něco, co již skončilo. Aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu byla proto na místě, protože se jednalo o řízení o žádosti (samotný stěžovatel uvádí, že správně mělo

být aplikováno jiné písmeno téhož ustanovení, přičemž společnou podmínkou pro aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, jehož se dovolává, je to, že se jedná o řízení o žádosti). Protože předmět řízení z výše uvedeného důvodu odpadl (věc, které se řízení týkalo, zanikla), nezbylo než řízení zastavit. Skutečnost, že důvody pro zastavení řízení byly v obou výše uvedených rozhodnutích různé, neznamená sama o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí ministra obrany.

[14] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012 – 37, podle kterého *„ze správního spisu vyplývá, a mezi účastníky je nesporné, že v době, kdy Úřad vydal usnesení, jímž zastavil řízení o stěžovatelově návrhu na zrušení rozhodnutí zadavatele ze dne 25. 6. 2004 o jeho vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži „…“, byla již obchodní veřejná soutěž ukončena uzavřením smlouvy a předmětná veřejná zakázka byla zrealizovaná. I kdyby tedy Úřad stěžovatelově návrhu plně vyhověl a napadené rozhodnutí zadavatele zrušil, tento by se přesto nemohl obchodní veřejné soutěže zúčastnit. V tomto ohledu tedy rozhodnutí Úřadu již nemůže mít pro stěžovatele význam. Proto byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.“*

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na závěry obsažené ve výše citovaném rozsudku 7. senátu zdejšího soudu dospívá k závěru, že nemá význam zabývat se zákonností, resp. namítanou nicotností předchozích rozhodnutí služebních orgánů ve věci prodloužení služebního poměru stěžovatele, protože i kdyby správní soudy z tohoto důvodu zrušily napadené rozhodnutí, nemohl by žalovaný rozhodnout jinak než zastavit řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, protože stěžovatelův služební poměr, jak bylo výše vysvětleno, v mezidobí skončil.

[16] Stěžovatel - jak sám uvádí ve své kasační stížnosti – minimálně jedno předcházející rozhodnutí služebního funkcionáře soudně napadl. Jedná se o rozhodnutí ze dne 19. 2. 2010, v němž se ministr obrany vyjádřil k podání stěžovatele ze dne 30. 9. 2009, doplněného podáním ze dne 30. 11. 2009 (označeného stěžovatelem jako doplnění odvolání). Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze své databáze, v mezidobí již Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 14. 2. 2013, sp. zn. 10 Ad 8/2010, tak, že rozhodnutí ministra obrany ze dne 19. 2. 2010 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z databáze Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze byla podána kasační stížnost.

[17] K námitce litispendence Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného doplňuje, že i kdyby tomu tak skutečně bylo a tato překážka tu existovala, vedlo by to k zastavení předmětného řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Nemohlo by proto být vydáno meritorní rozhodnutí ve věci prodloužení služebního poměru stěžovatele, o což stěžovateli fakticky zjevně jde. Výrok správního rozhodnutí by tudíž musel být stejný – stěžovatel proto v tomto směru fakticky uplatňuje nepřípustnou argumentaci podle ustanovení § 68 písm. d) s. ř. s., protože brojí jen proti žalovaným aplikovanému důvodu zastavení řízení.

[18] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že v průběhu správního řízení byla porušena jeho procesní práva tím, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl přípisem ze dne 9. 11. 2010 informován o možnosti nahlédnout do spisu a že mu podle úředního záznamu ze dne 14. 12. 2010 byly předány kopie 4 dokumentů z tohoto správního spisu. Dopisem ze dne 14. 12. 2010 byl žalobce dále vyzván k tomu, aby do předmětného spisu nahlédl. Podle úředních záznamů ze dne 17. 12. 2010 bylo stěžovateli umožněno nahlédnout do předmětného správního spisu a byly mu předány kopie jím požadovaných dokumentů. Městský soud v Praze v napadeném rozsudku tato fakta rovněž vystihl, přičemž stěžovatel v tomto směru ničeho konkrétního neuvedl a nedoložil, že by mu správní orgány před vydáním napadeného rozhodnutí bránily v nahlížení do spisu. Pouze jej informovaly o místě a způsobu vlastní realizace takového nahlížení, což nelze považovat za bránění v nahlížení do spisu.

[19] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací stěžovatele, který z důvodu průtahů v řízení před správními orgány požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na údajnou účelovost tohoto postupu správních orgánů. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005 – 63), dospěla k závěru, že průtahy řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách. Dotčený účastník správního řízení se takovému jednání může bránit podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, podat následně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. ke správnímu soudu, případně se domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Nejvyšší správní soud v tomto směru nezpochybňuje, že správní orgány nepostupovaly s největší pravděpodobností dostatečně rychle a důsledně, ale z tohoto faktu nemůže dovodit, že je nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, případně dovozovat údajnou účelovost v postupu správních orgánů, resp. dovodit, že napadené rozhodnutí není procesního charakteru, ale je meritorním zamítnutím žádosti, jak nesprávně tvrdí stěžovatel, neboť výrok napadeného rozhodnutí je zcela jiný. Žalovaný řízení správně zastavil z procesního důvodu, jak vyplývá z jeho výroku, nelze proto s ohledem na údajné souvislosti dovozovat, že napadené rozhodnutí obsahuje zcela jiný výrok a odůvodnění.

[20] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele, že správní orgány postupovaly v rozporu se základními zásadami činnosti správní orgánů, že nebyla vypořádána jeho argumentace popisující podjatost úředních osob, že jeho služební poměr neskončil dnem 31. 10. 2010, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před městským soudem.

[21] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[22] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, *„kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“* K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus jura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponesou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, bylo konstatováno, že *„podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“*

[23] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudu podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně postupu správních orgánů v rozporu se základními zásadami činnosti správní orgánů, k namítané podjatosti úředních osob a k samotnému faktu dříve již stanoveného data skončení služebního poměru dnem 31. 10. 2010, neboť stěžovatel v části žaloby, kterou nadepsal jako její odůvodnění, neuvedl tyto skutečnosti jako žalobní bod. Z popisu svého postupu ve správním řízení včetně příslušné argumentace nelze ničeho konkrétního dovozovat – nelze po správním soudu důvodně požadovat, aby se vyjadřoval k postupu účastníka řízení a jeho argumentaci ve správním řízení, pokud konkrétně v odůvodnění své žaloby neuvede, jestli na této argumentaci setrvává i v žalobním řízení, případně jestli ji neupřesní a nedoplní s ohledem na následný postup správního orgánu. Stěžovatel ve své žalobě (str. 8) sám uvádí, že si je vědom skončení svého služebního poměru k 31. 10. 2010, když popisuje, že k trvání na tomto datu (resp. k neprodloužení služebního poměru) žalovaný neměl žádný důvod, z čehož Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že tento fakt nebyl stěžovatelem v řízení před městským soudem zpochybněn. Tuto argumentaci stěžovatel tedy uvedl až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci

řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před městským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

[24] K namítané údajné nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že touto argumentací se stěžovatel dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[25] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Poukazuje-li stěžovatel na to, že se městský nevypořádal s jeho argumentací, Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že stěžovatel nehodnotí odůvodnění napadeného rozsudku korektně, protože vytrhává z kontextu část odůvodnění, spojí si tuto část se svou žalobní argumentací a dovozuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Městský soud se zabýval tím, zda stěžovatel měl možnost nahlížet do spisu. Pokud stěžovatel ve své žalobě komplikovaně popsal průběh správního řízení včetně argumentace uplatněné ve správním řízení a jestliže samostatně uvedl žalobní body, nelze městskému soudu vytýkat, že se zabýval žalobními body a nikoli vyvrácením argumentace uplatněné stěžovatelem v průběhu správního řízení, byť by byla v žalobě popsána, neboť z ničeho nevyplývalo, že se jedná zároveň o žalobní argumentaci. Bylo věcí stěžovatele, aby zvolil příslušnou procesní strategii své obrany. Pokud zvolil takovou, že popsal svou předchozí argumentaci a následně samostatně i odlišnou žalobní argumentaci, musel počítat s tím, že městský soud se bude zabývat žalobními body, nikoli vypořádáním předchozí argumentace uplatněné ve správním řízení. Byl to žalobce, kdo mohl své žalobní body rozšířit o tuto argumentaci; neučinil-li tak, nelze dovozovat povinnost městského soudu vyzvat jej k tomu, aby uvedl, zda popisem své předchozí argumentace myslí rovněž doplnění své žalobní argumentace, kterou řádně uvedl v jiné části žaloby, a v jakém rozsahu a smyslu s ohledem na následný vývoj správního řízení.

[26] Městský soud stěžovateli vysvětlil, že personální pohovor dne 9. 3. 2009 byl ryze informativního charakteru, na němž bylo stěžovateli sděleno, že není zájem na prodloužení jeho služebního poměru. Fakt, že služební poměr končí uplynutím doby, na kterou byl sjednán, vyplývá z ustanovení § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání, o této skutečnosti nebylo třeba vést jakékoli správní řízení. Byl-li tehdy vypracován stěžovatelem popsaný „návrh na personální opatření – zánik služebního poměru“, jedná se pouze o interní postup služebního funkcionáře, který ale nemůže změnit ničeho na tom, že o skončení služebního poměru uplynutím sjednané doby se v souladu se zákonem o vojácích z povolání nevede jakékoli řízení.

[27] Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že by řízení před městským soudem bylo zmatečné z toho důvodu, že nebylo jednáno s ministrem obrany, ale s ministerstvem obrany. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 – 56, k obdobné otázce uvedl, že *„o námitkách proti uloženým opatřením sice rozhoduje dle § 7 odst. 4 zákona o ČOI ředitel krajského inspektorátu, avšak podle § 69 s. ř. s. je účastníkem řízení správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Klíčovou otázkou tak je, zda lze považovat ředitele krajského inspektorátu ČOI za správní orgán. Podobnou otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval ve vztahu k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), který rozhoduje o rozkladu proti prvostupňovým rozhodnutím ÚOHS. Ve svém rozsudku zde dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 - 64 (viz www.nssoud.cz) pak zdejší soud učinil závěr, že je třeba rozlišovat dvě skutečnosti: 1. proti jakému úkonu je žaloba podávána a 2. kdo je účastníkem řízení. To, že rozhodnutí, které je žalobou napadeno, je rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ještě nezakládá jeho procesní subjektivitu. Předseda ÚOHS totiž není samostatným orgánem, nýbrž pouze funkční složkou ÚOHS. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Uvedenou úvahu lze přitom analogicky aplikovat i na rozhodnutí ředitele krajského inspektorátu ČOI, který nepředstavuje samostatný správní orgán, ale pouze funkční složku orgánu, kterým je krajský inspektorát ČOI jako takový. Stěžovateli je tedy třeba dát za pravdu v tom, že v rozsudku krajského soudu měl být označen jako žalovaný „Česká obchodní inspekce, inspektorát Brno“, a nikoli „ředitel inspektorátu České obchodní inspekce v Brně“. Uvedené pochybení nicméně nemůže vést samo o sobě k vyhovění kasační stížnosti a ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Opačný závěr by byl projevem přehnaného formalismu, protože nikdy v průběhu řízení před krajským soudem ani po jeho skončení nevznikly pochyby o tom, které rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu, a žádná ze stran nebyla nijak zkrácena na svých procesních právech (nic takového ostatně ani žádná ze stran nenamítala). Žalobkyně v žalobě ke krajskému soudu proti předmětnému rozhodnutí správního orgánu označila za žalovaného „Českou obchodní inspekci, inspektorát Brno“. Ten byl za žalovaného považován v průběhu následného soudního řízení, stejně jako v rozsudku krajského soudu ze dne 7. 1. 2005, č. j. 30 Ca 419/2002 - 33. Označení žalovaného „ředitel inspektorátu České obchodní inspekce v Brně“ obsahoval až rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 – 62, a následný rozsudek krajského soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 30 Ca 164/2006 - 23. Jelikož představuje ředitel funkční složku uvedeného inspektorátu, tak popsaná změna v označení neměla žádný faktický dopad do právní sféry žalovaného. Ze soudního spisu, ani z kasační stížnosti nelze vyvodit nic, co by svědčilo o opaku. Lze tak uzavřít, že kasační stížnost je v rozsahu své první námitky nedůvodná.“*

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že napadené rozhodnutí vydal ministr obrany, a to v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Tato skutečnost však v souladu s výše citovanou judikaturou nedokládá, že by správním orgánem a tudíž žalovaným měl být ministr obrany. Ministr obrany není podle relevantních předpisů v pozici správního orgánu, neboť žádný předpis toto nestanoví, ale je pouze tzv. služebním orgánem. Správním orgánem (a to dokonce ústředním orgánem státní správy) je ministerstvo obrany (srov. bod 12 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů), v jehož čele stojí ministr obrany.

[29] Podle ustanovení § 3 odst. 6 zákona o ozbrojených silách *„v řízení před soudy jednají jménem státu zaměstnanci ministerstva pověření ministrem. Tito zaměstnanci jednají za ministerstvo* (zvýraznil soud)*, vojenské správní úřady a služební orgány ozbrojených sil i ve správním soudnictví.“* Z tohoto ustanovení lze rovněž podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že žalovaným správním orgánem je podle záměru zákonodárce ministerstvo obrany, neboť citované ustanovení předpokládá, že žalovaným může být ve správním soudnictví ministerstvo obrany, nikoli ministr obrany sám. Skutečnost, že správní rozhodnutí vydává v souladu se zákonem o vojácích z povolání ministr obrany, a nikoli ministerstvo obrany, pak zákonodárce zohledňuje tím, že příslušní zaměstnanci musejí mít pověření ministra obrany.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Ustanovenému advokátu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní pomoci (sepis kasační stížnosti) a příslušný paušál, v částce 3400 Kč (ustanovení § 9 odst. 4, ustanovení § 11 odst. 1 písm. d), ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), jež navýšil o částku odpovídající dani z předané hodnoty, neboť ustanovený advokát je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátovi odměnu za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, protože soudem ustanovený advokát již zastupoval stěžovatele v řízení

před městským soudem. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu